

Arrest

nr. 241 392 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat B. LOOS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 23 juli 2018, verklaart er zich op 25 juli 2018 vluchteling.

1.2. Op 27 november 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 28 november 2019 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara van etnische origine, hangt u het ismailitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent minderjarig. U zegt geboren te zijn in het dorp Qolakhesh, gelegen in het district Hisa-I-Awali Behsud in de provincie Maidan Wardak. U was ongeveer acht maanden oud toen uw gezin naar Kabul is verhuisd. U was tot aan uw vertrek woonachtig in de hoofdstad, waar u steeds in de wijk Taimani heeft gewoond op verschillende adressen. U ging in Kabul tot de negende klas naar school en volgde daarnaast computerlessen en Engelse les bij de Agha Khan Education Service.

Uw vader werkte tot 2014 voor het Amerikaanse foodservice bedrijf Supreme in Kabul. De jaren hierna leefden jullie van het geld dat uw vader had gespaard en van de huur van een deel van jullie woning. Ongeveer anderhalf jaar geleden is uw vader beginnen werken als taxichauffeur.

Toen uw vader nog voor Supreme werkte werd hij telefonisch bedreigd door de taliban maar toen werden er nog geen concrete acties ondernomen tegen hem en zijn familie. Dat veranderde echter. Ongeveer drie jaar à drie jaar en een half geleden was u op een ochtend onderweg naar de Mawlana Jalaludin Mohammad Balkhi Rumi school toen u werd gestopt door een onbekende man met een lange baard. Hij sloeg u op uw arm en wilde u meenemen maar u kon ontkomen. U ging terug naar huis en vertelde aan uw vader wat er was gebeurd. U bleef naar school gaan maar wel via een andere weg en u droeg meer bedekkende kledij om niet herkend te worden. Het bleef een periode rustig. Eind 2016 ging uw vader op een avond naar de bazaar. Hij kwam die avond evenwel niet terug naar huis. Jullie probeerden hem te bellen en informeerden naar hem bij iedereen die jullie kenden maar zonder resultaat. Hij bleek ontvoerd te zijn door de taliban. Na een week werd hij evenwel vrijgelaten en kwam hij terug naar huis. Hij was er slecht aan toe. Zijn been was gebroken. Als veiligheidsmaatregel verhuisden jullie naar een ander huis in dezelfde wijk. Aanvankelijk bleef alles rustig maar dan kreeg uw vader dreigtelefoontjes van de taliban. Ze noemden hem een spion van de Amerikanen. Op een dag in 2017, toen het warm weer was, ging uw zus H. gas kopen. Ze kwam niet terug naar huis. Jullie vroegen aan familie of ze bij hen was maar niemand wist waar ze was. Ook zij was ontvoerd door de taliban. Ze werd vijftien dagen door hen vastgehouden en vervolgens – net als uw vader – weer vrijgelaten. Ook zij was er slecht aan toe door de mishandelingen van de taliban. Haar arm was gebroken. Daar de situatie voor uw gezin niet was veranderd en de school waar jullie naartoe gingen na jullie verhuis ver weg was gelegen, besloten uw ouders terug naar jullie eerste woning te verhuizen. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek was u onderweg naar uw cursus bij de Agha Khan Education Service, toen u een tweede keer werd achtervolgd. Ditmaal door een onbekende oude man die u ook bij uw arm nam en u sloeg op uw arm. Hij wilde u ontvoeren maar u kon opnieuw ontkomen. U liep snel naar school, waar uw vader u later die dag kwam ophalen. Thuis werd uw vader weer telefonisch bedreigd. Er werd hem gezegd dat hij zijn dochters niet naar school mocht sturen en dat jullie in naar de madrassa moesten gaan, dat jullie lange kledij moesten dragen, niet naar de kapper mochten gaan en geen gsm's mochten gebruiken. Er werd tevens gezegd dat jullie geen echte moslims zijn en dat ze de Agha Khan niet aanvaardden als imam. U meent dat de mannen die u twee keer probeerden mee te nemen, tevens talibanleden waren. Na al deze incidenten zei uw vader dat Afghanistan geen plaats was om te leven. U zocht naar een manier om het land te verlaten.

In de winter van 2017 hoorde u in de Jamatkhana voor het eerst over Jubilee Arts, een internationaal cultureel programma dat werd opgericht ter ere van het diamanten jubileum van de Agha Khan Shah Karim Al Hussaini. Er werd een selectie georganiseerd om met Jubilee Arts naar het International Arts Festival in Portugal te reizen dat van 6 tot 9 juli zou plaatsvinden in Lissabon. U nam deel aan de selectie. U moest een danschoreografie instuderen en uitvoeren samen met de groep waarin u was ingedeeld. Er werden twee groepen geselecteerd, waaronder ook uw groep. Uit die twee groepen werden de deelnemers geselecteerd die de kosten konden betalen. Uw vader kon de 700 dollar inschrijvingsgeld neertellen. Na een loting werden uiteindelijk acht deelnemers gekozen. In mei 2018 kreeg u te horen dat u mee naar Portugal mocht gaan. Van 10 juni tot 14 juni 2018 reisde u met de groep naar Islamabad in Pakistan om jullie visum te regelen.

Uw vader had u voor uw vertrek gezegd dat u niet moest terugkeren naar Afghanistan eens u Europa had bereikt. Hij zag het festival als een kans voor u om elders een toekomst op te bouwen en ook uw familie te redden. Op 3 juli 2018 vlogen u en de andere deelnemers van Jubilee Arts via Turkije naar Lissabon. Terwijl de andere groepsleden op 13 juli 2018 zouden terugvliegen naar Afghanistan, reisde u op 12 juli 2018 met geld dat uw vader u had meegegeven, met de trein naar Frankrijk en vervolgens met de auto naar België. U diende hier op 25 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw vader, stiefmoeder, (half)zussen en broer wonen tot op heden in Kabul.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende stukken voor: uw Afghaans paspoort (d.d.28/09/2015); uw taskara (d.d.17/04/2019 = 28/01/1398); uw geboortekaart (d.d.27/10/2017 = 05/08/1396); het huwelijksboekje van uw ouders; de huwelijksakte van uw vader en stiefmoeder; certificaten betreffende uw studies in Kabul; verschillende documenten en badges betreffende het werk

van uw vader voor Supreme Foodservice; Afghaanse medische documenten en röntgenfoto's van uw vader en zus H.; documenten betreffende uw deelname aan het International Arts Festival in Portugal; documenten betreffende uw reis naar Portugal en verder naar België; een Belgisch medisch attest ter bewijs dat u littekens heeft op uw bovenarm; en de enveloppe waarin u documenten werden verstuurd vanuit Kabul.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Ter zake moet worden opgemerkt dat op 2 oktober 2018 mevrouw E.D.T. werd aangesteld als uw voogd naar aanleiding van de leeftijdsbepaling van de dienst Voogdij van 25 september 2018. Op 14 februari 2019 legde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van uw paspoort voor waarin wordt vermeldt dat u bent geboren op 25 mei 1999. Op 4 juli 2019 werd de voogdij dan ook beëindigd omdat u niet langer als minderjarig kon worden beschouwd. Na observaties van uw voogd en het opvangcentrum waar u verblijft en op basis van uw taskara en geboortekaart en een gesprek tussen u en een medewerker van de dienst Voogdij, werd door de dienst Voogdij aangenomen dat u toch bent geboren op 5 juni 2002, de geboortedatum die u bij aankomst in België had opgegeven. U werd aldus terug als minderjarige beschouwd.

Op het moment van het persoonlijk onderhoud was u van rechtswege meerderjarig. Er werd evenwel op passende wijze tegemoet gekomen aan uw jonge leeftijd. Zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Uw voogd E.D.T. was de hele duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig in de hoedanigheid van vertrouwenspersoon. U werd tevens bijgestaan door uw advocaat. Uw advocaat en vertrouwenspersoon verkeerden in de mogelijkheid om tijdens en na het onderhoud opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Er werd bij de beoordeling van uw verklaringen tevens rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er wordt immers geen geloof gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u bij aankomst in België aanvankelijk had verklaard tot aan uw vertrek woonachtig te zijn geweest bij uw ouders in Qolakhesh en Afghanistan te hebben verlaten omdat een bekende en machtige persoon uit uw dorp met u wilde huwen en u had geweigerd (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). U gaf in het begin van het onderhoud op het CGVS zelf aan dat u tijdens uw allereerste interview niet de waarheid had verteld omdat anderen u hadden gezegd dat u naar Afghanistan zou worden teruggestuurd als u zou vertellen dat u in Kabul woonachtig was (CGVS, p.3). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u in Afghanistan behalve de beschreven problemen met de taliban, ooit problemen heeft gehad met andere personen, antwoordde u negatief (CGVS, p.21). U erop gewezen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken eerst had verklaard dat een persoon met de naam G. met u wilde huwen maar dat u dat niet wilde en gevraagd waarom u dat toen had verklaard, herhaalde u dat andere vluchtelingen u hadden afgeraden om te vertellen dat u van Kabul afkomstig bent omdat u anders zou worden gedeporteerd (CGVS, p.21). Van een verzoeker mag evenwel te allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat deze zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Dat u op aanraden van derden een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl u persoonlijk werkelijk problemen zou kennen in Afghanistan, houdt bovendien geen steek. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Voorts heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen bij de ontvoering van uw vader en zus. Zo is het geenszins duidelijk wat de motieven waren van de onbekende ontvoerders. Gevraagd of de ontvoerders losgeld vroegen aan uw familie, antwoordde u negatief (CGVS, p.19). Gevraagd wat ze wilden van uw vader, repliceerde u dat ze taliban waren, dat ze aan uw vader zeiden dat hij zijn kinderen niet naar school mocht sturen maar dat ze naar de madrassa moesten gaan, en dat ze wilden dat uw vader voor hen zou werken (CGVS, p.19). U erop gewezen dat het bedenkelijk is dat de taliban uw vader uit het niets zou ontvoeren, zou bedreigen en dan zou verwachten dat hij zou samenwerken met hen, repliceerde u nu dat de talibs niet akkoord waren met het werk van uw vader voor de Amerikanen, hem ervan beschuldigden een spion te zijn en hem tevens verweten ismaili te zijn (CGVS,

p.19). Volgens uw verklaringen werkte uw vader tot 2014 voor het bedrijf Supreme en vond de ontvoering eind 2016 plaats (CGVS, p.7 en p.19). U erop gewezen dat uw vader aldus niet meer werkzaam was voor de Amerikanen toen hij werd ontvoerd, bevestigde u dat maar voegde eraan toe dat de taliban zei dat uw vader wel nog connecties had met de Amerikanen (CGVS, p.19). Eerder tijdens het onderhoud verklaarde u evenwel dat uw vader maar tot een paar maanden na beëindiging van zijn contract contact onderhield met de Amerikanen (CGVS, p.9). Het mag dan ook verbazen dat de taliban uw vader twee jaar na de feiten zou ontvoeren met als verwijt dat hij een Amerikaanse spion is. Uw vage verklaringen over het waarom van de ontvoering van uw vader, roepen vragen op.

U wist voorts niet te vertellen waar in Afghanistan hij was vastgehouden (CGVS, p.19). U stelde dat hij na een week op een u onbekende plaats werd achtergelaten en dat hij vervolgens zelf naar huis is gekomen (CGVS, p.19). Gevraagd waarom de taliban hem na een week liet gaan, repliceerde u dat ze niets meer konden doen met uw vader (CGVS, p.19). Tegelijkertijd voegde u hier echter aan toe dat ze eveneens aan hem hadden gezegd dat ze hem niet met rust zouden laten (CGVS, p.19). Gevraagd waarom ze hem dan lieten gaan, antwoordde u vaagweg dat ze het plan hadden om heel uw familie lastig te vallen, eerst u, dan uw vader, uw zus, en dan terug u (CGVS, p.19). Het is evenwel weinig aannemelijk dat uw vader eerst zou worden ontvoerd door de taliban – omwille van onduidelijke redenen (zie supra) – om hem dan na een week te laten gaan, om hem vervolgens opnieuw telefonisch te bedreigen, uw zus te ontvoeren en uw familie te blijven lastigvallen (CGVS, p.16-17).

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u bij de DVZ had verklaard niet precies te weten of uw vader was ontsnapt, dan wel of de taliban hem had laten gaan (Vragenlijst CGVS, d.d.27/03/2019, vraag 5), wat bedenkelijk is. Zoals hierboven aangegeven, verklaarde u op het CGVS dat zijn ontvoerders hem na een week ergens hadden achtergelaten (CGVS, p.19). Deze inconsistentie tussen uw verklaringen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder gevraagd of het ook de taliban was die H. had ontvoerd, kwam u niet verder dan te stellen dat u er niet bij was toen ze werd meegenomen maar dat H. vertelde dat haar ontvoerders een lange baard hadden, een deken rond zich droegen en een hoofddekseel hadden (CGVS, p.20). Gevraagd waarom H. werd ontvoerd, herhaalde u dat ze niet willen dat jullie studeren, dat ze willen dat jullie naar de madrassa gaan en dat jullie zich moeten gedragen zoals zij en lange kledij moeten dragen (CGVS, p.20). Gevraagd of de ontvoerders aan uw zus hadden gezegd waarom ze haar hadden meegenomen, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat H. werd ontvoerd en uw vader werd bedreigd en dat er aan hem werd gezegd dat hij ongelovig is en dat ismaili geen moslims zijn (CGVS, p.20). Gevraagd of er deze keer losgeld werd gevraagd, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS, p.20). Ook gevraagd naar het waarom van H. haar vrijlating, repliceerde u dat ze iemand van jullie wilden aanvallen, jullie wilden laten gaan, om dan weer iemand anders mee te nemen (CGVS, p.20). Deze handelwijze van jullie vermeende vervolgers roept evenwel ernstige vragen op. U kon evenmin vertellen waar in Afghanistan uw zus werd vastgehouden (CGVS, p.20). U gaf aan dat ze bij haar vrijlating net als uw vader gewoon ergens werd gedumpt (CGVS, p.20). Gevraagd waar ze werd achtergelaten, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS, p.20). Zelfs van u die minderjarig is, mag nochtans worden verwacht dat u spontane en concrete verklaringen kan afleggen over de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend. Het betreft immers de redenen omwille van dewelke u uw land heeft verlaten. U bleef dienaangaande evenwel in gebreke.

Voorts gevraagd waarom men u zou willen ontvoeren, verwees u opnieuw vaagweg naar uw religie, alsook naar het werk van uw vader voor de Amerikanen (CGVS, p.18). Gevraagd of de man die u de eerste keer wilde meenemen, iets deed of zei waaruit bleek dat hij u omwille hiervan wilde ontvoeren, antwoordde u negatief en herhaalde enkel dat aan uw vader telefonisch werd gezegd dat hij voor de Amerikanen heeft gewerkt (CGVS, p.18). Uw verklaringen over de problemen van u en uw familie met de taliban zijn evenwel dermate gebrekkig en bedenkelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

In zoverre u nog aanvoerde dat u in Afghanistan niet wordt aanvaard omwille van uw behoren tot de Hazara etnie en uw ismailistische geloof (CGVS, p.16), dient er opgemerkt te worden dat u geen afdoende concrete aanwijzingen naar voor heeft gebracht waaruit kan blijken dat u als Hazara/ ismailiet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Zoals hierboven beschreven, heeft u bovendien niet aangetoond dat u en uw familie worden gevisieerd door de taliban omwille van jullie etnie en religie. Ten slotte blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw dossier, dat hoewel sjiiitische moslimminderheden zoals de ismaili in bepaalde gebieden door ISKP en geaffilieerde groepen worden gevisieerd, er geen sprake is van een veralgemeende vervolging van de Hazara/ismaili in Afghanistan.

In het schrijven van uw advocaat naar aanleiding van het versturen van de notities van het persoonlijk onderhoud, werd nog aangegeven dat u tevens schrik heeft om terug te keren naar Afghanistan omdat het niet wordt geaccepteerd dat meisjes in Afghanistan alleen reizen. U vreest dat u zal worden gestraft door uw omgeving en liet optekenen dat de mensen nu al roddelen en denken dat u bent gevlucht met

een jongen uit Portugal (zie mail d.d. 23/09/2019). Het betreft evenwel een louter blote bewering die u niet staaft aan de hand van enig concreet element.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen stelt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw vluchtmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan de genomen beslissing. Uw Afghaans paspoort; uw taskara; uw geboortekaart; het huwelijksboekje van uw ouders; de huwelijksakte van uw vader en stiefmoeder; en de certificaten betreffende uw studies in Kabul, bevatten enkel gegevens over uw identiteit, familiale situatie en studies, elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de werkdocumenten van uw vader, dient er opgemerkt te worden dat zijn werk voor Supreme Foodservice evenmin in twijfel wordt getrokken, maar dat er – zoals hierboven aangetoond – geen geloof wordt gehecht aan de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid. U legde verder nog Afghaanse medische documenten en röntgenfoto's neer van uw vader en zus H. betreffende de breuken die ze zouden hebben opgelopen tijdens hun vasthouding, en een Belgisch medisch attest ter bewijs dat u littekens heeft op uw bovenarm, veroorzaakt toen u werd meegetrokken door een onbekende man (CGVS, p.17). Ter zake dient opgemerkt te worden dat deze stukken op zich geen bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u, uw vader en zus de vermelde verwondingen opliepen. Uw reisdocumenten en de documenten betreffende uw deelname aan het International Arts Festival in Portugal, zijn ten slotte evenmin van dien aard om de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven te herstellen.

Wat betreft nog de opmerking van uw advocaat en voogd dat zij de indruk hadden dat u zich niet helemaal op uw gemak voelde tijdens het persoonlijk onderhoud en dat u zenuwachtig was (zie mail d.d. 23/09/2019), dient herhaald te worden dat te allen tijde rekening werd gehouden met uw jonge leeftijd en dat het persoonlijk onderhoud rustig is verlopen en zonder enige problemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In

de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met elf rapporten (stukken 2-12).

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met een psychologisch attest en een rapport van Nansen van juni 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle

feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij door de taliban wordt bedreigd omwille van de voormalige werkzaamheden van haar vader voor het Amerikaanse voedingsbedrijf Supreme, haar etnische origine als Hazara en haar geloofsovertuiging als Ismaëliet. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een ander vluchtrelaas ten berde bracht dan wat zij uiteenzette tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hetgeen haar algehele geloofwaardigheid ondermijnt; (ii) zij vage, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt over de ontvoering van zichzelf, haar vader en haar zus waardoor aan deze ontvoeringen geen geloof kan worden gehecht; (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een veralgemeende vervolging van Hazara's en Ismaëlieten en zij zelf, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan vervolging zou dienen te vrezen omwille van haar etnische origine als Hazara en/of haar geloofsovertuiging als Ismaëliet; (iv) de opmerking in het schrijven van haar advocaat dat het in Afghanistan niet wordt geaccepteerd dat zij alleen reist en dat er al wordt geroddeld en verteld dat zij met een jongen uit Portugal is gevlucht een louter blote bewering is; en (v) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt met betrekking tot verzoeksters jeugdige leeftijd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Ter zake moet worden opgemerkt dat op 2 oktober 2018 mevrouw E.D.T. werd aangesteld als uw voogd naar aanleiding van de leeftijdsbepaling van de dienst Voogdij van 25 september 2018. Op 14 februari 2019 legde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van uw paspoort voor waarin wordt vermeldt dat u bent geboren op 25 mei 1999. Op 4 juli 2019 werd de voogdij dan ook beëindigd omdat u niet langer als minderjarig kon worden beschouwd. Na observaties van uw voogd en het opvangcentrum waar u verblijft en op basis van uw taskara en geboortekaart en een gesprek tussen u en een medewerker van de dienst Voogdij, werd door de dienst Voogdij aangenomen dat u toch bent geboren op 5 juni 2002, de geboortedatum die u bij aankomst in België had opgegeven. U werd aldus terug als minderjarige beschouwd.

Op het moment van het persoonlijk onderhoud was u van rechtswege meerderjarig. Er werd evenwel op passende wijze tegemoet gekomen aan uw jonge leeftijd. Zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Uw voogd E.D.T. was de hele duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig in de hoedanigheid van vertrouwenspersoon. U werd tevens bijgestaan door uw advocaat. Uw advocaat en vertrouwenspersoon verkeerden in de mogelijkheid om tijdens en na het onderhoud opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Er werd bij de beoordeling van uw verklaringen tevens rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat met haar jeugdige leeftijd geen/onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

Verzoekster kan daarin niet worden gevolgd. Immers, het loutere feit dat er aan haar vluchtrelaas geen geloof wordt gehecht, betekent niet dat geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoeksters jeugdige leeftijd. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal

voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 september 2019 was verzoekster 17 jaar oud (geboortedatum: 5 juni 2002), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij voldoende maturiteit bezat teneinde haar vluchtrelaas op een geloofwaardige wijze uiteen te zetten. Dienaangaande kan bovendien worden opgemerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij afkomstig is uit een (naar Afghaanse normen) progressieve familie en dat zij de kans kreeg om Engelse taallessen te volgen en deel te nemen aan een internationaal cultureel programma. Aldus kan zij naar Afghaanse normen geenszins worden beschouwd als een laaggeschoolde, immature Afghaanse jonge vrouw. Ook stress kan geen verklaring bieden voor de vele ongeloofwaardige verklaringen die verzoekster in de loop van het gehoor heeft afgelegd. Van verzoekster kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij zonder enig probleem correct de belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij zelf heeft meegemaakt geloofwaardig kan weergeven, wat in casu niet het geval is.

2.3.2.3. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster vage, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt over de ontvoering van zichzelf, haar vader en haar zus waardoor aan deze ontvoeringen geen geloof kan worden gehecht:

“Voorts heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen bij de ontvoering van uw vader en zus. Zo is het geenszins duidelijk wat de motieven waren van de onbekende ontvoerders. Gevraagd of de ontvoerders losgeld vroegen aan uw familie, antwoordde u negatief (CGVS, p.19). Gevraagd wat ze wilden van uw vader, repliceerde u dat ze taliban waren, dat ze aan uw vader zeiden dat hij zijn kinderen niet naar school mocht sturen maar dat ze naar de madrassa moesten gaan, en dat ze wilden dat uw vader voor hen zou werken (CGVS, p.19). U erop gewezen dat het bedenkelijk is dat de taliban uw vader uit het niets zou ontvoeren, zou bedreigen en dan zou verwachten dat hij zou samenwerken met hen, repliceerde u nu dat de talibs niet akkoord waren met het werk van uw vader voor de Amerikanen, hem ervan beschuldigden een spion te zijn en hem tevens verweten ismaili te zijn (CGVS, p.19). Volgens uw verklaringen werkte uw vader tot 2014 voor het bedrijf Supreme en vond de ontvoering eind 2016 plaats (CGVS, p.7 en p.19). U erop gewezen dat uw vader aldus niet meer werkzaam was voor de Amerikanen toen hij werd ontvoerd, bevestigde u dat maar voegde eraan toe dat de taliban zei dat uw vader wel nog connecties had met de Amerikanen (CGVS, p.19). Eerder tijdens het onderhoud verklaarde u evenwel dat uw vader maar tot een paar maanden na beëindiging van zijn contract contact onderhield met de Amerikanen (CGVS, p.9). Het mag dan ook verbazen dat de taliban uw vader twee jaar na de feiten zou ontvoeren met als verwijt dat hij een Amerikaanse spion is. Uw vage verklaringen over het waarom van de ontvoering van uw vader, roepen vragen op.

U wist voorts niet te vertellen waar in Afghanistan hij was vastgehouden (CGVS, p.19). U stelde dat hij na een week op een u onbekende plaats werd achtergelaten en dat hij vervolgens zelf naar huis is gekomen (CGVS, p.19). Gevraagd waarom de taliban hem na een week liet gaan, repliceerde u dat ze niets meer konden doen met uw vader (CGVS, p.19). Tegelijkertijd voegde u hier echter aan toe dat ze eveneens aan hem hadden gezegd dat ze hem niet met rust zouden laten (CGVS, p.19). Gevraagd waarom ze hem dan lieten gaan, antwoordde u vaagweg dat ze het plan hadden om heel uw familie lastig te vallen, eerst u, dan uw vader, uw zus, en dan terug u (CGVS, p.19). Het is evenwel weinig aannemelijk dat uw vader eerst zou worden ontvoerd door de taliban – omwille van onduidelijke redenen (zie supra) – om hem dan na een week te laten gaan, om hem vervolgens opnieuw telefonisch te bedreigen, uw zus te ontvoeren en uw familie te blijven lastigvallen (CGVS, p.16-17).

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u bij de DVZ had verklaard niet precies te weten of uw vader was ontsnapt, dan wel of de taliban hem had laten gaan (Vragenlijst CGVS, d.d.27/03/2019, vraag 5), wat bedenkelijk is. Zoals hierboven aangegeven, verklaarde u op het CGVS dat zijn ontvoerders hem na een week ergens hadden achtergelaten (CGVS, p.19). Deze inconsistentie tussen uw verklaringen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder gevraagd of het ook de taliban was die H. had ontvoerd, kwam u niet verder dan te stellen dat u er niet bij was toen ze werd meegenomen maar dat H. vertelde dat haar ontvoerders een lange baard hadden, een deken rond zich droegen en een hoofddekseel hadden (CGVS, p.20). Gevraagd waarom H. werd ontvoerd, herhaalde u dat ze niet willen dat jullie studeren, dat ze willen dat jullie naar de madrassa gaan en dat jullie zich moeten gedragen zoals zij en lange kledij moeten dragen (CGVS, p.20). Gevraagd of de ontvoerders aan uw zus hadden gezegd waarom ze haar hadden meegenomen, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat H. werd ontvoerd en uw vader werd bedreigd en dat er aan hem werd gezegd dat hij ongelovig is en dat ismaili geen moslims zijn (CGVS, p.20). Gevraagd of er deze keer losgeld werd gevraagd, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS, p.20). Ook gevraagd naar het waarom van H. haar vrijlating, repliceerde u dat ze iemand van jullie wilden aanvallen, jullie wilden laten gaan, om dan weer iemand anders mee te nemen (CGVS, p.20). Deze handelwijze van jullie vermeende vervolgers roept evenwel ernstige vragen op. U kon evenmin vertellen waar in Afghanistan uw zus werd vastgehouden (CGVS, p.20). U gaf aan dat ze bij haar vrijlating net als uw

vader gewoon ergens werd gedumpt (CGVS, p.20). Gevraagd waar ze werd achtergelaten, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS, p.20). Zelfs van u die minderjarig is, mag nochtans worden verwacht dat u spontane en concrete verklaringen kan afleggen over de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend. Het betreft immers de redenen omwille van dewelke u uw land heeft verlaten. U bleef dienaangaande evenwel in gebreke.

Voorts gevraagd waarom men u zou willen ontvoeren, verwees u opnieuw vaagweg naar uw religie, alsook naar het werk van uw vader voor de Amerikanen (CGVS, p.18). Gevraagd of de man die u de eerste keer wilde meenemen, iets deed of zei waaruit bleek dat hij u omwille hiervan wilde ontvoeren, antwoordde u negatief en herhaalde enkel dat aan uw vader telefonisch werd gezegd dat hij voor de Amerikanen heeft gewerkt (CGVS, p.18). Uw verklaringen over de problemen van u en uw familie met de taliban zijn evenwel dermate gebrekkig en bedenkelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.”

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat de ontvoerders zich kenbaar maakten als leden van de taliban en dat werd geëist dat de kinderen niet langer naar school maar naar de madrassa zouden gaan, dat haar vader de taliban diende te vervoegen en dat haar vader werd verweten samen te werken met de Amerikanen en Ismaëliet te zijn. Zij stelt dat hoewel haar vader tot 2014 officieel voor het Amerikaanse bedrijf Supreme werkte, hij nadien ook nog *ad hoc* voor dit bedrijf werkte. Het is voor haar onduidelijk waarom de commissaris-generaal verbaasd is dat haar vader twee jaar na stopzetting van de werkzaamheden van haar vader bij Supreme in 2014 nog zou worden ontvoerd. Zij verwijst dienaangaande naar algemene informatie waaruit volgens haar niet blijkt dat personen met het risicoprofiel gelieerd aan samenwerking met de Amerikanen slechts gedurende een bepaalde periode repercussies zouden dienen te vrezen. Verder stelt verzoekster dat de daden van de taliban als afschrikkingsmiddel werden gebruikt om de hoger vermelde doelstellingen te bereiken. Zij wijst erop dat momenteel geen enkel kind van haar gezin nog naar school gaat en dat het gezin amper buitenkomt omwille van de bedreigingen die zij tot op vandaag ontvangen. Tevens wijst verzoekster op haar jeugdige leeftijd waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij de details over de vervolgingsfeiten jaren later zou kunnen reproduceren in stressvolle omstandigheden. Zij merkt op dat er binnen het gezin niet over deze feiten werd gesproken, alsook dat zij zich niet op haar gemak voelde tijdens het persoonlijk onderhoud waar zij werd overmand door zenuwen en emoties. Met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid inzake de wijze waarop haar vader aan de taliban kon ontkomen, stelt verzoekster dat dit eenvoudig kan worden verklaard *“doordat verzoekster na een gesprek met haar vader werd geïnformeerd dat hij na een week ergens werd achtergelaten”*. Zij stelt dat zij deze verklaring had kunnen geven indien zij tijdens haar persoonlijk onderhoud met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Vervolgens verwijst verzoekster naar verschillende algemene rapporten en wijst zij op het risicoprofiel in haar hoofde naar aanleiding van de werkzaamheden van haar vader bij een Amerikaans bedrijf, omwille van haar etnische origine als Hazara en daar zij een Afghaanse vrouw is die in het Westen heeft verbleven.

Los van de vaststelling dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op de vraag door wie haar vader werd ontvoerd antwoordde *“Ik weet het niet.”* en vervolgens uiteenzet dat haar vader haar vertelde dat het talibanleden waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), merkt de Raad het volgende op.

Volgens verzoekster verweten de taliban haar vader te hebben samengewerkt met de Amerikanen en Ismaëliet te zijn en trachtten ze te bekomen dat haar vader de taliban zou vervoegen en dat de kinderen niet langer naar school maar naar de madrassa zouden gaan. Het is echter allerminst aannemelijk dat de taliban verzoeksters vader in 2016 zouden ontvoeren omdat hij voor een Amerikaans bedrijf heeft gewerkt terwijl hij reeds in 2014 stopte met werken bij dit bedrijf. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat haar vader na 2014 soms nog *ad hoc* voor dit Amerikaans bedrijf werkte, doch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde zij dat haar vader na het stopzetten van zijn werkzaamheden bij het bedrijf nog gedurende enkele maanden contact had met de Amerikanen van dit bedrijf (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Aldus spreekt zij haar eerdere verklaringen tegen en lijkt zij haar verklaringen *post factum* aan te passen in het licht van de motieven in de bestreden beslissing, hetgeen allerminst ernstig is en de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas eens te meer benadrukt. Het loutere feit dat in de door verzoekster aangehaalde informatie (verzoekschrift, stukken 2-4) geen tijdsbeperking wordt vermeld waarbinnen personen met een risicoprofiel gelieerd aan samenwerking met de Amerikanen vervolging dienen te vrezen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Redelijkerwijze kan wel degelijk worden verwacht dat de taliban verzoeksters vader niet pas een tweetal jaar na het stopzetten van zijn werkzaamheden voor een Amerikaans bedrijf zouden viseren omwille van deze werkzaamheden. Verder is het evenmin aannemelijk dat de taliban als soennitische organisatie zouden trachten verzoeksters vader, een sjiiitische Ismaëliet van Hazara-origine, gedwongen te rekruteren terwijl zij

geenszins zeker kunnen zijn van zijn loyaliteit en betrouwbaarheid. Er kan in redelijkheid niet worden ingezien dat de taliban zouden wensen dat een persoon die zij als een spion voor de Amerikanen beschouwen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19) hen zou vervoegen om met hen samen te werken. Wat betreft de voorgehouden wens van de taliban dat de kinderen van verzoeksters gezin niet langer naar school maar naar een madrassa zouden gaan, dient erop gewezen dat verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat zij en haar gezin in Kabul reeds een Westers profiel hadden, dat haar vader “*zeer openminded*” is en dat haar gezin niet vasthoudt aan de traditionele, Afghaanse verhoudingen tussen mannen en vrouwen. Meer zelfs, volgens haar verklaringen was verzoekster in staat naar school te gaan, Engelse taallessen te volgen en deel te nemen aan een internationaal cultureel programma. Indien de taliban er werkelijk dermate veel belang aan zouden hechten dat de kinderen van verzoeksters gezin naar de madrassa zouden gaan dat zij overgaan tot de door verzoekster aangehaalde bedreigingen, kan niet worden ingezien waarom zij haar vader en haar zus zouden vrijlaten wanneer zij die hadden kunnen ontvoeren. De taliban hadden, mede gelet op het door verzoekster geschetste profiel van haar gezin, geen enkele garantie dat verzoeksters gezin aan hun vraag gehoor zou geven. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de taliban verzoekster en haar gezin zouden bedreigen teneinde te bekomen dat de kinderen van het gezin naar de madrassa zouden gaan. Dienaangaande dient er tevens op gewezen dat, hoewel verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat geen van de kinderen van het gezin nog naar school gaan en dat haar gezinsleden zo weinig mogelijk buitenshuis komen omwille van de bedreigingen vanwege de taliban, wat pure blote beweringen zijn, zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat haar familie het goed stelt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

De Raad besluit dan ook dat verzoekster de voorgehouden vrees voor de taliban om de door haar aangevoerde redenen niet aannemelijk maakt. De Raad wijst er in dit verband nog op dat een gefabriceerd relaas en vervolgingsfeiten de vrees voor vervolging hypothekeert.

Waar zij wijst op het risicoprofiel in hoofde van Hazara's en mensen met een sjiiitische/Ismaëlitische geloofsovertuiging, dient vastgesteld dat uit de aangehaalde informatie niet blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een veralgemeende vervolging van Hazara's of mensen met een sjiiitische/Ismaëlitische geloofsovertuiging. Integendeel, in de door verzoekster aangehaalde richtlijnen van UNHCR wordt uitdrukkelijk gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (verzoekschrift, stuk 3, p. 96: “[...] *depending on the individual circumstances of the case* [...]”). Bijgevolg motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een veralgemeende vervolging van Hazara's en Ismaëlieten en dat verzoekster zelf, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan vervolging zou dienen te vrezen omwille van haar etnische origine als Hazara en/of haar geloofsovertuiging als Ismaëliet.

2.3.2.4. De Raad herhaalt dat een ongeloofwaardig en gefabriceerd relaas de ernst en de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging hypothekeert, doch dit ontslaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins om een gedegen en zorgvuldig onderzoek te doen, temeer het in *casu* gaat om een Afghaans meisje dat in België is aangekomen als niet-begeleide minderjarige en mogelijk de “*waarheid*” vertelt dat haar is meegedeeld door familie of anderen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* bij het begin van het gehoor opmerkt dat verzoekster perfect Engels spreekt (persoonlijk onderhoud, p. 3). Wanneer verzoekster haar relaas vertelt, schakelt zij blijkbaar vlot over naar het Engels niettegenstaande zij emotioneel is en weent (persoonlijke onderhoud, p. 16). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat verzoekster deze taal perfect spreekt door Engelse les in Afghanistan, of omdat haar vader voor Amerikanen werkte en het haar leerde (persoonlijk onderhoud p. 12 en 4). De Raad kan slechts vaststellen dat daar verder niet wordt op ingegaan.

Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoekster dat haar vader voor een Amerikaans bedrijf werkte “*Supreme Food Service*”. Uit het contract dat werd neergelegd blijkt dat haar vader als “*independent contractor*” werkte en niet in dienst was van het Amerikaans bedrijf. De aard van het Amerikaans bedrijf of de reden waarom hij plots niet meer als “*independent contractor*” werkte wordt verder niet onderzocht.

De commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert voorts het volgende:

“In het schrijven van uw advocaat naar aanleiding van het versturen van de notities van het persoonlijk onderhoud, werd nog aangegeven dat u tevens schrik heeft om terug te keren naar Afghanistan omdat het niet wordt geaccepteerd dat meisjes in Afghanistan alleen reizen. U vreest dat u zal worden gestraft door uw omgeving en liet optekenen dat de mensen nu al roddelen en denken dat u bent gevlucht met een jongen uit Portugal (zie mail d.d. 23/09/2019). Het betreft evenwel een louter blote bewering die u niet staaft aan de hand van enig concreet element.” Ter terechtzitting stelt verwerende partij hieromtrent dat aangezien het relaas en de vrees ongeloofwaardig zijn, dit aspect niet moet onderzocht worden.

De Raad is het daar niet mee eens aangezien dit aspect, namelijk de vraag hoe de omgeving van verzoekster of de Afghaanse gemeenschap in het algemeen zal reageren bij terugkeer naar Afghanistan, volledig losstaat van het relaas en de vervolgingsfeiten die zij heeft opgedist. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar vlucht vanuit Lissabon naar Brussel werd voorbereid door verzoeksters vader. De wijze waarop zij in Brussel is geraakt is dan ook weinig geloofwaardig nu haar vader blijkbaar een zeer bezorgde vader is. De vraag stelt zich echter in welke mate de organisatoren van het cultureel evenement in Lissabon vooraf betrokken waren of weet hadden van verzoeksters vlucht. Dit is geenszins uitgeklaard. Verzoekster maakte deel uit van een groep jonge mensen, acht verkozen deelnemers. Het lijkt de Raad niet onredelijk dat bij terugkeer in Kabul de andere deelnemers roddelen of speculeren over de verdwijning van verzoekster. Hoe dan ook, de Raad kan enkel vaststellen dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de gevolgen bij terugkeer naar Kabul voor een jong, ongehuwd Afghaans meisje dat is “weggelopen” van een georganiseerde trip en alleen zonder enig toezicht lange tijd heeft verbleven in een opvangcenter in een Westers land.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek van verzoeksters verzoek om internationale bescherming zich opdringt. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 november 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

Mevr. M-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M-C. GOETHALS